

Regning. — Ogsaa dette maatte jo Kommunen betale, og saa var alt som før.

— — —

En Dag var jeg et Ærinde i Munkebjergby, og da jeg kom forbi Kommunehuset, saa jeg et højst mærkeligt Optrin. Paa en Huggeblok udenfor sad „Smeden“s lille, forsagte Kone og strikkede paa en Strømpe, og i en Rundkreds om hende gik Manden med en Økse i den ene Haand og en Brødkniv i den anden. Han holdt lange Monologer paa Engelsk, af og til afbrudt af nogle Strofer af den nye amerikanske Vise: „Daisy Bell“. — Jeg troede, det blot var et nyt Paafund af „Smeden“, selv om det jo saa meget dramatisk ud. Det viste sig dog, at det var en regulær Delirium tremens, og det lykkedes snart nogle Naboer at faa jaget „Smeden“ ind i Stuen og faa Konen bragt i Sikkerhed.

Hele den paafølgende Nat var vi 4—5 unge, der skiftedes til at spille Kort med ham for at forhindre, at han faldt i Søvn. Brændevinen hældte vi Vand i, uden at han opdagede det, og næste Morgen kom saa Sognefogden og kørte ham til Sorø Sygehus.

En halv Snes Dage efter saa man igen „Kommunesmeden“ gaa sin sædvanlige ensomme Tur med lange, afmaalte Skridt og Egekæppen i Haanden. Jeg har aldrig set ham tale med noget Menneske. Han døde vistnok ikke saa mange Aar efter. — — —

Ja, der kunde jo fortælles meget andet, men Pladsen i Aarbogen er begrænset. Jeg haaber dog, at mange, særlig de ældre paa Egnen, vil have Glæde af at læse de beskedne Erindringer, jeg her har fremført, og saa er Hensigten med min Artikel naaet.

K. W. Sørensen.